קדושת לוי — ויקרא

ויקרא אל משה (ויקרא א, א). ויקרא אל"ף זעירא. יבואר על דרך שבארנו (שמות כד, א) ואל משה אמר עלה אל ה', כי כשאדם עושה מצוה זה המצוה עושה רושם למעלה וזה מעורר אותו לעשות תמיד רצון הבורא בזה המצוה. והנה משה רבינו עליו השלום רצון שלו היה לעשות ולעלות תמיד אל ה' כמבואר בזוהר הקדוש ומשה עלה אל האלהים (שם יט, ג) . ונמצא זה שהיה רצונו תמיד לעלות אל ה' זה היה מעורר אותו תמיד לעלות אל ה'. וזהו ואל משה אמר עלה אל ה', זה שהיה רצונו לעלות אל ה' זה אמר לו עלה אל ה'. וזהו הרמז באלף זעירא, כי משה רבינו עליו השלום מדתו היה שהיה עניו מכל אדם ולכך האל"ף זעירא לרמוז על מדתו. הכלל, כי קרבן בדמות השפע שהקדוש ברוך הוא משפיע מחמת חסדו הגדול בלא מעשה התחתונים לזה הקרבן הוא חי, כי חי הוא מהקדוש ברוך הוא והנסכים הם מצומצמים והוא על ידי מעשה התחתונים שאדם צריך לעשות בו איזה פעולה לנטוע או לזרוע. והנסכים מורים על השפע הנשפע מהבורא ברוך הוא מחמת מעשה התחתונים שישראל ראוים מחמת מעשיהם הטובים שהבורא ברוך הוא ישפיע עליהם טובות. והנה ישראל במדבר היו בבחינה שהקדוש ברוך הוא השפיע להם מחמת חסדו הגדול ולכך היה השפע הנשפע להם בדוגמא זו, דהיינו המן והבאר שאין בהם כלל מעשה מאדם אבל בארץ ישראל היה השפע הנשפע עליהם מחמת מעשה התחתונים כנ"ל ולזה היה השפע הנשפע עליהם מה שזרעו ונטעו מזה אכלו דוגמת השפע הנשפע עליהם מחמת מעשה התחתונים כנ"ל. וזהו הרמז בפסוק (במדבר טו, ב-ג) כי תבואו אל ארץ מושבותיכם כו' ועשיתם עולה לה' וכו', ותלוים הנסכים בארץ לרמוז על הנ"ל שהנסכים מורים על השפע שנשפע אל הארץ כנ"ל. וזו שפירש רש"י שאין אומרים שירה אלא על היין, כי זה השפע הנשפע לאדם מחמת מעשה התחתונים הוא שמחה לאדם:

ונפש כי תחטא ועשתה אחת מכל מצות ה' אשר לא תעשינה ולא ידע אשם (ויקרא ה, א-יז). כי הנה ידוע יותר מה שהאדם עובד את הקדוש ברוך הוא יותר הוא בעיני עצמו כלא נחשב נגד גדולת הבורא יתברך אבל כשהאדם עושה מצוה והוא סובר שהוא עובד את ה' זה המצוה אינו נחשב לכלום. וזהו פירוש הפסוק ונפש כי תחטא, כלומר מה החטא. ועשה אחת מכל מצוה ה' אשר לא תעשינה ואשם, כלומר שהמצוה הזאת יעשה לו כלא והוא סובר שעובד ה' כראוי ואשם: